

Ovidiu Ivancu, **Vremea musonului: patru ani în India**

Aici îți începi fiecare zi fără să ai nici cel mai mic indiciu despre cum se va sfârși. E, desigur, în asta ceva periculos: e greu să rămâi lucid și organizat în mijlocul acestui Babilon care are, indiscutabil, fascinația lui. În India, în cele din urmă, totul se rezolvă. Câteodată, am senzația că nu trebuie să fac altceva decât să aștept ca lucrurile să se rezolve de la sine. Or, asta e extrem de periculos. Am cunoscut non-indieni, vecini, prieteni sau simpli cunoscuți pe care această încredere în capacitatea Universului de a conspira în favoarea lor i-a transformat, lent, dar mă tem că și ireversibil, în oameni fără direcție, fără puncte cardinale. Ei văd în asta un soi de iluminare de sorginte spirituală și e chiar trist să vezi cum, zi de zi, își pierd capacitatea de a-și organiza propria viață, de a fi riguroși, de a-și duce proiectele până la capăt. Toți oamenii aceștia, atât de bucuroși la gândul că se află într-un spațiu în care își pot delega orice tip de responsabilitate, nu sunt de fapt decât niște biete vietăți prinse într-o ingenioasă pânză de păianjen numită India. Nu am încercat să discut cu ei. În primul rând pentru că nu sunt convins că eu însumi sunt în afara pânzei de păianjen; sau, dacă sunt în afara ei, nu știu pentru câtă vreme voi mai putea rămâne acolo (interesantă alegere de cuvinte: *acolo* și nu *aici!*)...

Mă gândesc că ceea ce scriu acum poate părea cititorului (deloc sau puțin familiarizat cu India) lipsit de sens. Dacă eu însumi aș citi aceste însemnări, cu mintea mea de mai bine de acum un an, nu aș reuși să înțeleg în spatele acestor cuvinte decât un simplu exercițiu retoric. Cum să explic, deci?! Lipsa de presiuni exterioare și suspendarea a tot ceea ce erai obișnuit să definești ca fiind *normal*, toate acestea te moleșesc îngrozitor aici. Senzația că nimănui nu-i pasă dacă îți faci sau nu treaba, dacă porți aceeași pereche de șosete o săptămână, dacă te-ai spălat sau nu pe dinți în ultimele 62 de ore, dacă mai trăiești sau ai cine știe ce boală incurabilă, toate acestea, trăite zi de zi, secundă de secundă, te transformă într-un individ căruia nu-i mai pasă de prea multe lucruri. Și, dacă ai ajuns în acest punct, Dumnezeu știe cum și dacă mai poți reface drumul înapoi spre punctul în care poți redeveni cel care ai fost înainte?!

Personal, încerc să mă protejiez printr-un exercițiu permanent pe care îl practic cu din ce în ce mai mare încăpățănare. E un experiment, dacă vreți. India e un miraj, un fel de Fata Morgana (în legenda originară italiană, ea e asociată și *sirenelor*) căreia nu trebuie să îi cedezi decât o singură dată și ești pierdut. Așa că, de fiecare dată când îmi place ceva anume la modul de a vieții în India și această plăcere tinde să fie exacerbată, creând dependențe, îmi îndrept atenția către mizeria Indiei, către lipsa ei de înțelegere pentru tot ce înseamnă decență. În acele momente, mă retrag mental în afara Indiei și încerc să o privesc din nou cu ochii europeanului sosit pentru prima dată aici. Când fac asta, India, cu toate contrastele și paradoxurile ei, devine imaginea în oglindă a unui adolescent superficial, arogant și bântuit de cultul personalității, iar ceea ce mă atrăsese cu câteva minute înainte devine banal, cel mult acceptabil. Până acum, experimentul meu nu a dat greș niciodată. India rămâne, astfel, în măsura în care omenește este posibil, exterioară mie. Mă bucur de ceea ce-mi oferă, fără a-i ceda prea mult spațiu interior, acolo unde ar avea – o știu cu siguranță – o putere de contaminare căreia mi-ar fi imposibil să-i rezist.

Vremea musonului: patru ani în India, editura EIKON, Cluj-Napoca 2014.